

1

Ze kon de muziek niet meteen thuisbrengen. Droomde ze nog? Was ze in de hemel? Troebele beelden. Lachende vriendinnen. Het verjaardagsfeest. Het kwam langzaam terug.

Het was donker. Waar was ze? De muziek werd steeds luid. Haar hoofd begon te bonzen.

Alles deed pijn. Adem - ze kon nauwelijks ademen. Haar mond zat dicht. Ze proefde bloed. Bewegen ging niet. Haar armen zaten vast, boven haar hoofd. Ze lag op iets zachts. Een matras of een bed.

Het voelde nat tussen haar benen. Een brandend gevoel trok langzaam op naar boven. Ze was misselijk, wilde overgeven.

Wat was er gebeurd? Het bonzen van haar hart overstemde bijna de muziek. De angst kwam weer terug. Ze had allang thuis moeten zijn. Haar ouders zouden kwaad zijn. Ze hadden haar nog zo gewaarschuwd. Het was haar schuld. Het was altijd haar schuld. Dit was haar straf.

De grommende en snuivende schaduw die al die tijd naast haar had gelegen, kwam overeind en wierp zich als een razende storm over haar heen. Tegenstribbelen kon niet meer.

De hemel was ver weg.

2

Nadat ze de gordijnen - zoals ze elke morgen deed - had open-geschoven, zag ze hem staan. In de achtertuin. En hij zag haar. Grote vlokken dwarrelende sneeuw trotserend stond hij roer-loos, op het met een dikke laag sneeuw bedekte grasveld en keek haar brutaal, bijna bestraffend aan.

Het gaf haar een onbehaaglijk gevoel, en ze moest wel twee keer kijken om zeker te weten dat ze het goed zag en zich niets inbeeldde.

Lucky, die haar vanuit de keuken gevolgd had, voelde haar ongemak en jankte even zachtjes. Alsof hij haar wilde laten weten dat ze er niet alleen voor stond. Dapper gedrag van een Yorkshire terriër die nog geen twintig centimeter mat van kop tot staart.

Nu herinnerde ze zich ook dat ze hem vannacht even had horen blaffen. Maar de slaapmiddelen die ze de laatste jaren als een vast ritueel 's avonds tot zich nam, hadden verhinderd dat ze er te veel aandacht aan besteedde. Bovendien blafte Lucky wel vaker midden in de nacht. Als hij weer eens de poes van de burens hoorde miauwen of als er zich wat ratten te dicht bij het huis waagden. Dat was het nadeel van wonen aan het water.

Nadat haar man was overleden had ze op aanraden van een buurman, die iets deed in verzekeringen, een alarminstallatie

laten aanleggen. Een camera op de voor- en achtergevel van het huis en sensoren op alle deuren en ramen. Er was een directe lijn naar de meldkamer van de alarmcentrale, en volgens afspraak zou onmiddellijk de politie gewaarschuwd worden. Maar het gevoel van veiligheid waar ze op had gehoopt was niet gekomen, en na een paar jaar was de installatie in onbruik geraakt en kon ze ook het dure abonnement op de alarmcentrale niet meer opbrengen.

Gelukkig was ze niet bang aangelegd. Als kind was ze geen gevecht uit de weg gegaan en had ze het opgenomen voor vriendinnen die door treiterende jongens belaagd werden. En op haar zestiende had ze haar eerste parachutesprong achter de rug. Een cadeautje van haar ouders. Die dachten dat ze het nooit zou durven, maar - toegegeven, ze moest iets overwinnen - ze hadden het mis. Er zouden nog meer sprongen volgen.

Nee, angst kende ze niet. Tot vier jaar geleden haar wereld op de kop gezet werd. Van de ene op de andere dag verdwenen al haar zekerheden als sneeuw voor de zon, en had ze zich nog nooit zo kwetsbaar gevoeld. Er overkwam haar het ergste wat een ouder kan overkomen. Ze was er niet op voorbereid. Het lot had haar een gruwelijke streek geleverd en de laatste jaren waren een hel geweest. Een hel waaruit ze nog steeds niet had weten te ontsnappen.

Ze probeerde haar gedachten te ordenen en de vraag te beantwoorden: Waarom zet iemand midden in de nacht een sneeuwpop in haar tuin? Was het om haar angst aan te jagen? Wilden ze haar wat duidelijk maken? Wie kon zo wreed zijn? Moest ze de politie waarschuwen? En vertellen dat er 's nachts iemand een paar uur bezig was geweest om een sneeuwpop te maken? Ze zouden haar ongetwijfeld uitlachen. 'Mevrouwetje, wees blij dat u zulke gezellige burens heeft.'

Het was ook geen kleine pop. Er was best werk van gemaakt. Alhoewel, het zag er niet uit als een traditionele sneeuwpop: zo eentje gemaakt van drie grote sneeuwballen. Nee, deze was tamelijk vormeloos. Niet echt het werk van een kunstenaar. Het was meer een sneeuwpienaar. Breed van onderen en naar boven spits toe lopend.

En hoe langer ze er naar keek, hoe kwaadaardiger hij haar leek aan te staren. Twee grote donkere kiezels op de plek van de ogen. Een grijzende mond van bladeren die leek op een rottend gebit. Twee dunne takken als armen. Takken die ze ongetwijfeld van de appelboom achter in de tuin hadden afgebroken. Een sneeuwman als vogelverschrikker. Waarom?

Pas toen ze zag wat de vallende sneeuw bijna aan het zicht had onttrokken, sloeg de angst haar echt om het hart. En werd het toch tijd om de politie te bellen.

Ruben parkeerde de pitauto langs de stoep. Het was even zoeken geweest. Al die straten leken op elkaar en hij moest voorzichtig rijden omdat in deze rustige wijken, met huizen in de duurdere prijsklasse, het vegen van de straat en het strooien van zout niet een eerste prioriteit was. Waarschijnlijk ging de gemeente ervan uit dat de meeste auto's hier vierwielaandrijving hadden of in ieder geval op winterbanden reden. En afgaande op wat hij bij de huizen had zien staan konden ze daar weleens gelijk in hebben.

Maryam, zijn collega van de uniformdienst met wie hij die ochtend was ingeroosterd, was als eerste uit de auto. Ze zette haar pet op en keek rond.

De sneeuw dwarrelde onhoorbaar naar beneden. Het had haar altijd verwonderd hoe stil de stad kon zijn als die onder een dikke winterse deken lag. De verse ongerepte sneeuw gaf de straat een sprookjesachtige uitstraling.

‘Leuk wonen,’ merkte ze goedkeurend op terwijl ze het tuinhekje opende en naar het huis liep. Zelf had ze een woning op IJburg weten te bemachtigen. Ze was pas net een half jaar van de politieschool en had nog een lange weg te gaan, maar als ze het ooit zou schoppen tot brigadier dan ging ze hier maar eens rondkijken, nam ze zichzelf voor.

Ruben volgde haar naar de voordeur van het huis. Het pad door de voortuin was niet schoongeveegd en ze moesten oppassen niet uit te glijden.

‘Heb je je taser bij je?’ vroeg hij met een serieus gezicht.

‘Hoezo?’

‘Die sneeuwpoppen kunnen behoorlijk gewelddadig zijn.’

Maryam keek hem hoofdschuddend aan. Ze kon nog steeds niet wennen aan de flauwe grapjes van Ruben. Als hij ooit hogerop wilde komen dan zou hij zich toch eerst eens wat serieuzer moeten gaan gedragen.

Maar het was inderdaad een vreemde melding waar ze als eerste die ochtend op af waren gestuurd. Er was plotseling een sneeuwpop opgedoken in iemands tuin. Normaal zou de meldkamer zo’n melding waarschijnlijk niet eens hebben doorgegeven, maar die ochtend was het rustig en de vrouw die de melding maakte scheen best paniekerig te hebben geklonken. Iets wat ze ergens wel kon begrijpen. Dat er mensen ’s nachts zonder toestemming in je achtertuin waren geweest, was geen prettige gedachte. Waarschijnlijk was het een streek van kinderen, maar het doel leek niet helemaal duidelijk. Aardigheid of pesterij?

Het leek geen wijk met kinderrijke gezinnen. En hoewel het kerstvakantie was, had ze nergens kinderen op straat gezien. Iets wat je wel zou verwachten nu het een van de strengste winters sinds tijden leek te worden en er het dikste pak sneeuw sinds jaren lag.

Nog voor ze konden aanbellen ging de voordeur open en keek een vrouw van achter in de dertig, gekleed in een ochtendjas, hen nerveus aan. Haar ogen waren rood omrand, alsof ze net gehuild had. In haar armen hield ze een klein hondje dat even zenuwachtig leek als de vrouw.

Maryam wierp een verwonderde blik naar Ruben. Als die sneeuwpop een grap van kinderen was geweest dan was de grap kennelijk niet helemaal aangekomen. Hier leek meer aan de hand.

‘Mevrouw Harteveld?’ vroeg Maryam.

De vrouw knikte bevestigend.

‘U heeft gebeld?’

De vrouw knikte weer.

‘Hij staat achter, in de tuin...’ zei ze zachtjes met een onvaste stem. Ze wees met een trillende hand in de richting van de achtertuin.

Maryam en Ruben liepen langs de vrouw naar binnen. Via een kleine hal kwamen ze in de woonkamer waarvandaan ze zicht op de achtertuin hadden. En inderdaad stond er midden in de tuin een sneeuwpop.

Ruben kon hem duidelijk zien. ‘Daar heb je onze indringer...’

Hij liep naar de schuifpui aan de achterzijde van de kamer waar hij bleef staan. Iets weerhield hem ervan de pui te openen. Hij wist niet waarom, maar de sneeuwpop gaf hem een ongemakkelijk gevoel. Was het de vorm? Was het omdat de blik van de sneeuwman strak naar het huis gericht was en hen dreigend leek aan te kijken? Een dreiging die nog versterkt werd door de enge mond van dode bladeren.

‘Hij stond er opeens, vanmorgen,’ hoorde hij de vrouw achter zich zeggen, bijna verontschuldigend.

Maryam legde haar hand even geruststellend op haar schou-

der.

‘Maakt u zich niet ongerust. Als u wilt dan halen we hem weg.’

Niet dat Maryam veel zin had om de dag te beginnen met het opruimen van een sneeuwpop, maar wie weet stond het straks goed op haar cv.

‘Woont u hier alleen?’ vroeg ze, om de spanning een beetje te breken.

De vrouw knikte. Het hondje in haar armen jankte zachtjes.

Ruben had zich vermand en was via de schuifpui naar buiten gegaan. Maryam zag hem door het raam voorzichtig in de richting van de sneeuwpop lopen. Ze schoot bijna in de lach toen hij even leek uit te glijden.

‘Mijn dochters das...’ zei de vrouw zachtjes.

‘Uw dochters das?’ Maryam keek haar niet begrijpend aan.

‘Om zijn nek. De das van mijn dochter...’

Het hondje sprong plotseling uit de armen van de vrouw en rende op een draffe door de open schuifpui de tuin in.

Het hondje ploegde zich manmoedig door het dikke sneeuwta-
pijt heen, passeerde Ruben en ging zachtjes jankend vlak bij
de sneeuwpop zitten. Alsof hij een koekje verwachtte.

Maryam was nu ook de tuin ingelopen en voegde zich bij
haar collega die op enige afstand van de sneeuwpop was blij-
ven staan. Ze zag de das - die nog net zichtbaar was onder de
sneeuw - rond de nek van de sneeuwpop. Een wollen rode das
met gele strepen. Het leek inderdaad een kinderdas. Rond de
sneeuwpop was de sneeuw flink omgewoeld. Wat logisch was
als je een sneeuwpop moest maken.

‘Voetstappen?’

Ruben knikte. Hij had zijn iPhone al tevoorschijn gehaald
en begon foto's te maken. Her en der waren voetafdrukken

te zien. De sporen waren nu nog zichtbaar, maar het zou niet lang meer duren of de vallende sneeuw zou ze aan het oog onttrekken. Maryam volgde Ruben langs de zijkant van de tuin naar de achterkant die grensde aan een brede vaart.

Er was ook een sleepspoor zichtbaar, midden in de tuin. Het begon bij de achtergelegen vaart en eindigde bij de sneeuwpop.

Maryam begon zich steeds minder op haar gemak te voelen en toen ze naar Ruben keek zag ze aan zijn gezicht dat hij haar gevoel deelde.

‘Wat doen we? Geven we hem een gebiedsverbod?’ Maryam probeerde haar stem luchtig en nonchalant te laten klinken.

Het hondje had kennelijk moed verzameld en sprong nu keffend tegen de sneeuwpop op. Een van de takken zakte langzaam naar beneden en viel op de grond.

Maryams hart sloeg over en haar ogen werden groot van ontzetting.

‘Whatthefuck...’

Ruben, die iets verder de tuin was ingelopen, draaide zich om en keek haar vragend aan.

De vallende tak had in zijn val wat sneeuwklonters meege-nomen en onthulde iets wat onder de sneeuwmantel verborgen had gezeten.

Ruben liet zijn iPhone zakken, kwam bij Maryam staan en volgde haar blik. Zijn mond viel open. Hij zag iets wat leek op een hand. Een kinderhand.

‘Oh, mijn god...’ bracht hij bijna fluisterend uit.

Maryam keek om en zag de vrouw achter de ramen van de schuifpui doodstil naar hen kijken.

Ruben kreeg het warm. Erg warm. Hij wilde er niet aan denken wat er nog meer onder de sneeuwpop verborgen zat. Maar hij vreesde het ergste.